

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou ve věci

žalobkyně: **nezl. X**
zastoupená zákonným zástupcem Y
oba bytem Z

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018, č. j. OAM-590/ZA-ZA11-P06-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 13. 11. 2018, č. j. OAM-590/ZA-ZA11-P06-2018, kterým jí žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Dle žalobkyně nebyly zjištěny aktuální a přesné informace o zemi původu a rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Dle žalobkyně informace zastupitelského úřadu (dále jen „ZÚ“) Kuby nenaplnuje podmínky § 23c zákona o azylu, jelikož nelze očekávat, že úřad země původu sám přizná porušení svých lidskoprávních závazků. Žalobkyně měla za to, že je daná informace netransparentní. Konzulární informace země původu není dle žalobkyně vyvážená ani důvěryhodná. Dle žalobkyně je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Žalobkyně dále uvedla, že dle kubánského migračního zákona, pokud kubánský občan opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců, stává se emigrantem (což je případ matky žalobkyně). Ztrácí práva podle kubánské ústavy, dále práva občanská, ztrácí právo pracovat nebo podnikat na Kubě a pobývat na Kubě trvale. V případě, že by se chtěl emigrant vrátit trvale na Kubu, musel by podstoupit proces repatriace. Musí mít na Kubě dům, byt nebo rodinu, či přátele, kteří se za něj zaručí. To potom pro rodinu znamená, že je imigrační policie bude stále sledovat. V podrobnostech žalobkyně odkázala na internetový zdroj juriscuba.com.
5. Dle žalobkyně bylo řízení zatíženo nezákonností důkazního prostředku. Žalovaný přijal jako důkaz rozhodnutí cizozemskou veřejnou listinu, konkrétně migrační zákon Kuby. Nedošlo ale k provedení důkazu v souladu s ustanovením § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
6. Žalobkyně se vyjádřila k aktuální situaci v zemi svého původu a uvedla, že mezinárodní pozorovatelé nemají přístup na Kubu, aby posoudili míru dodržování lidských práv. Z výroční zprávy Amnesty International 2017 vyplývá, že na Kubě dochází k svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Žalobkyně k tomu odkázala na rozsudek Městského soud v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017 a uvedla, že rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany má charakter negativní povinnosti, neboť žalobkyni bude udělen výjezdní příkaz a bude povinna vycestovat z území České republiky.
7. Dle žalobkyně správní orgán neodůvodnil logicky a přezkoumatelně důvod pro neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalovaný pouze uvedl, že rodičům žalobkyně byla doplňková ochrana udělena, ale již pominuly důvody pro její udělení. Dle žalobkyně nemůže orgán výkonné moci předjímat rozhodnutí orgánu moci soudní, kdy nebylo doposud rozhodnuto o žalobách jejích rodičů. Podle žalobkyně ustanovení § 14b zákona o azylu není správnou transpozicí práva Evropské unie, konkrétně čl. 23 odst. 2, čl. 24 a čl. 33 kvalifikační směrnice, a je nutno v souladu se zásadou eurokomfortního výkladu tuto normu vykládat tak, že se existence důvodu hodného zvláštního zřetele hodná nevyžaduje. Žalovaný měl proto žalobkyni z uvedeného důvodu doplňkovou ochranu udělit. Žalobkyně se domáhala přímého účinku transponovaného ustanovení směrnice. V případě, že soud není stejného názoru, navrhla žalobkyně položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku, zda je § 14b zákona o azylu v souladu s ustanovením čl. 23 odst. 2 kvalifikační směrnice.
8. V poslední řadě žalobkyně shrnula, že žalovaný porušil následující ustanovení: § 23c zákona o azylu, neboť jako podklad pro vydání rozhodnutí použil neaktuální a

neobjektivní zprávy o zemi původu; § 53 odst. 4 správního řádu, neboť cizozemská veřejná listina užitá jako důkaz ve správním řízení nebyla provedena zákonným způsobem; § 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil náležitě stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nevzal v úvahu všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně zejména tím, že nekonfrontoval své závěry s jinými informacemi, zejména zprávami lidskoprávních organizací; § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyni hrozí reálné nebezpečí vážné újmy; § 14b zákona o azylu, neboť žalobkyně je rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkovou ochranu a právo EU jí přímo zakládá právo na udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

9. Žalobkyně proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Dodal, že použil aktuální zprávy o zemi původu, přičemž žalobkyně neuvedla konkrétní informaci, kterou považuje za neaktuální. Nedůvěryhodnost konzulární informace země původu žalobkyně vyvozuje se samé podstaty tohoto zdroje, přičemž její závěry nemají oporu ve správním spise. Žalovaný byl toho názoru, že v napadeném rozhodnutí vysvětlil, jakým způsobem v současné době v souladu s platnými zákony repatriace kubánských občanů probíhá. Dle žalovaného k provedení migračního zákona jakožto důkazu došlo. Žalovaný rovněž odmítl výklad žalobkyně stran ustanovení § 14b zákona o azylu, neboť doplňková ochrana se prodlužuje pouze do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti. Dle žalovaného jeho správná úvaha stran nedostatku zákonných předpokladů pro udělení doplňkové ochrany v napadeném rozhodnutí nechybí. Na závěr dodal, že by žalobkyně měla svou situaci řešit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný proto navrhnul zamítnutí žaloby.

III.

Skutková zjištění a právní posouzení

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
12. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně přicestovala na území České republiky v dubnu 2018 a požádala prostřednictvím své matky o mezinárodní ochranu, aby mohla žít se svými rodiči v České republice. Dne 11. 7. 2018 byl proveden pohovor s matkou žalobkyně, která uvedla, že v České republice žije již dva roky. Mezitím byla její dcera, žalobkyně, na Kubě se svou babičkou. Bylo potřeba mnoho dokumentů k tomu, aby mohla žalobkyně za rodiči přicestovat. Žalobkyně při vycestování z Kuby žádné potíže neměla. Jediným důvodem jejího přicestování bylo, aby mohla žít se svými rodiči. Kvůli ekonomickým problémům nemohou žít společně na Kubě. Matka žalobkyně uvedla, že se stará o dceru a její manžel pracuje. Dále uvedla, že neví, co by se stalo, kdyby se po dvou letech vrátila na Kubu. Když si někdo na něco stěžuje, tak je uvězněn a poté zmizí. Její dcera by mohla mít problém dostat se do školy. Dceři posílali peníze na Kubu po dobu, co s ní nebyli. O mezinárodní ochranu požádala pro dceru až po 3 měsících od jejího příjezdu, jelikož nevěděla, kam přesně má jít.

13. Žalobkyně se v řízení nechtěla seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Doložila, že je žákyní nultého ročníku Základní školy X.
14. Žalovaný žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal žádné důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle žalovaného žalobkyně žádné pronásledování nebo vážnou újmu netvrdila. Důvodem její žádosti byla legalizace pobytu na území České republiky. Dle žalovaného nebyly splněny ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu, neboť rodičům žalobkyně nebyla doplňková ochrana prodloužena.
15. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. Doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu se *„udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
17. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za *„vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu *„rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“*
19. Dle § 14b odst. 2 písm. b) zákona o azylu *„rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let.“*
20. Žalobkyně zejména namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci s ohledem na posouzení otázky doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
21. V prvé řadě je třeba upozornit, že žalobkyně v rámci správního řízení netvrdila žádnou hrozbu vážné újmy, neboť sama její matka uvedla, že pro žalobkyni požádala o udělení mezinárodní ochrany pouze za účelem sloučení rodiny. Žalovaný se přesto otázkou hrozby vážné újmy zabýval, přičemž ji v případě žalobkyně neshledal.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal zejména na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP (dále jen „Informace MZV z 15. 3. 2017“), dle níž došlo novelou migračního zákona k výrazné změně kubánské migrační politiky. K nedodržení ustanovení migračního zákona dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů. Kubánské orgány mají přehled o pobytu včetně délky pobytu všech občanů, kteří Kubu opustili. Kubánští občané musí vycestovat i přicestovat na Kubu pouze s platným cestovním dokladem. Platnost kubánského pasu je 6 let, ale musí se každé 2 roky prodloužit jeho platnost, což lze učinit i na kubánských zastupitelských úřadech v zahraničí. Ve většině případů je respektována změna zákona č. 989 ze dne 5. 12.

1961 a majetek emigrujících osob se neznárodňuje. MZV ČR neeviduje žádný případ postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří se vrátili do vlasti. Rovněž nemá informaci, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů. Ve většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u těchto osob nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce.

23. Na Informaci MZV z 15. 3. 2017 a její závěry přitom, jakožto na relevantní zdroj informací, odkazuje i Nejvyšší správní soud (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017 – 41, nebo usnesení ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019 – 54). Z uvedeného je zřejmé, že osoby, které dlouhodobě žily v zahraničí, jakož i neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, nečelí v případě návratu na Kubu závažnějším problémům.
24. Žalobkyně ani její rodina navíc neměla s kubánskými orgány v minulosti žádné problémy a nic nesvědčí o tom, že by tomu bylo jinak v budoucnu. Žalobkyni byly kubánskými orgány bez problému vydány všechny doklady, aby mohla přicestovat do České republiky. Žalobkyně přicestovala do České republiky v dubnu 2018 a o její žádosti bylo rozhodnuto v listopadu 2018, tedy mimo území Kubu nepobývala výrazně dlouho. Nic proto nesvědčí o tom, že by měla v případě návratu na Kubu se státními orgány problémy.
25. Žalobkyně dále odkazovala na podmínky dobrovolné repatriace, neuvedla ale, v čem konkrétně shledává pochybení správního orgánu. Soud k tomu proto pouze odkazuje na již zmiňovanou Informaci MZV ČR z 15. 3. 2017, z níž vyplývá, že kubánský občan se stane emigrantem, pokud překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí. Žalobkyně přitom v době vydání napadeného rozhodnutí dvouletou lhůtu nepřekročila, neboť do České republiky přicestovala až v dubnu 2018. Nicméně i pokud by se žalobkyně do postavení emigranta dostala, z Informace MZV ČR z 15. 3. 2017 vyplývá, že za předpokladu splnění všech zákonných podmínek kubánské úřady bez dalších negativních následků umožňují repatriaci občanů, kteří jsou posuzováni jako emigranti (s výjimkou protirežimních aktivistů). Obsahem správního spisu jsou rovněž kubánské migrační právní předpisy. Podle Nařízení č. 305, kterým se novelizují prováděcí předpisy k zákonu o migraci (čl. 48) kubánští občané emigranti, kteří mají v úmyslu zařídit si svůj pobyt na vnitrostátním území, o to požádají u diplomatického nebo konzulárního zastoupení nebo příslušného úřadu pro vyřizování dokladů Ministerstva vnitra, pokud se nacházejí na Kubě. Ministerstvo vnitra stanoví postupy k vyřizování žádostí. Podle Rozhodnutí č. 44, o postupu k vyřízení žádostí o pobyt na vnitrostátním území, které předkládají kubánští občané emigranti, musí žadatel o zařízení svého pobytu na vnitrostátním území splnit mimo jiné tuto náležitost: informovat o příslušné osobě, která se na Kubě zavazuje zaručit se za ubytování a obživu v případě potřeby, pokud by dotčený nemohl mít k dispozici bydlení a vlastní příjmy (obdobně rovněž zmiňované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017 – 41). Rodičům žalobkyně byla na území České republiky udělena doplňková ochrana, ta ale nebyla prodloužena rozhodnutími žalovaného ze dne 13. 11. 2018, přičemž soudu je z jeho činnosti známo, že ani jejich správní žaloby

nebyly úspěšné. Rodiče žalobkyně se proto v současné době nenachází v postavení poživatelů doplňkové ochrany. Soud ale neshledal, že by v případě návratu žalobkyně na Kubu s jejími rodiči hrozila vážná újma. Rodičům žalobkyně nehrozí problémy s repatriací, neboť se jedná o práceschopné osoby. Oba na Kubě před svým odjezdem pracovali. Není důvodu, proč by si i v budoucnu rodiče žalobkyně nebyli schopni zajistit bydlení a vlastní příjmy. Rodiče žalobkyně a potažmo ani ji samotnou zároveň nelze považovat za protirežimní aktivisty, kteří by mohli mít s eventuální repatriací problémy (obdobně rovněž usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 10 Azs 244/2018 – 58).

26. Důvodná není ani námitka stran použití informace ZÚ Kuby v ČR ze dne 14. 11. 2016. Jedná se o volně dostupné informace z internetových stránek ZÚ Kubánské republiky v ČR přeložené do češtiny, jejichž obsahem jsou informace pro kubánské občany o rozsahu konzulárních služeb včetně způsobu získání nového cestovního dokladu apod. Informace se netýká politické a bezpečnostní situace, ani úrovně dodržování lidských práv na Kubě. Tuto informaci si žalovaný opatřil za účelem zjištění možnosti realizace návratu kubánských občanů zpět do vlasti, přičemž zastupitelskému úřadu jméno žalobkyně nikterak nesdělával. Její použití správním orgánem tak není jakkoliv problematické.
27. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný přijal jako důkaz cizozemskou veřejnou listinou, migrační zákon Kuby, ale nedošlo k jeho provedení dle § 53 správního řádu. K tomu soud uvádí, že právo, které je součástí českého právního řádu, tak právo cizí, nepředstavuje skutečnosti, resp. skutkové okolnosti, jež by podléhaly dokazování. Obsah cizího práva může rozhodovací orgán zjistit svou vlastními činnostmi, k zjištění obsahu takového práva se použijí všechna potřebná opatření. Správní orgán si zajistil překlad migračního zákona Kuby do českého jazyka, což považuje soud za dostačující pro zjištění jeho obsahu. Navíc, ustanovení § 53 odst. 4 správního řádu, v němž je zakotveno, že pokud mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu, nestanoví jinak, musí být pravost úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států ověřena orgány k tomu příslušnými, se vztahuje toliko k pravosti úředních razítek a podpisů na veřejných listinách vydaných orgány cizích států. Listina kubánského migračního zákona, kterou si opatřil⁴, 5 žalovaný, ale neobsahuje ani úřední razítko, ani podpis orgánu cizího státu.
28. Žalobkyně byla rovněž přesvědčena, že mezinárodní pozorovatelé nemají přístup na Kubu, aby posoudili míru dodržování lidských práv. Dle Amnesty International dochází v zemi ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58 a uvedla, že v řízení, v němž má být z moci úřední stanovena povinnost, je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti.
29. Řízení o mezinárodní ochraně není řízením, v němž by byla účastníku správního řízení ukládána povinnost, ba naopak, jedná se o řízení, v němž účastník o něco žádá, konkrétně o mezinárodní ochranu. Důkazní břemeno je v řízení o mezinárodní ochranu rozděleno mezi správní orgán a žadatele. Na jedné straně žadatel musí v maximální možné míře podložit svá vyjádření listinnými či jinými důkazy, na druhé straně žalovaný musí použít veškeré prostředky, které má k dispozici, k zajištění nezbytných důkazů (včetně informací o zemi původu) pro danou žádost (viz čl. 4 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU), a to včetně těch důkazů, které svědčí ve prospěch žadatele (srov. již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008–70). Obsahem správního spisu je sice zpráva Amnesty International, ale za rok 2018,

nikoliv za rok 2017, na kterou odkazovala žalobkyně. S ohledem na potřebu zajištění aktuálních informací o zemi původu žalobkyně postupoval žalovaný správně, pokud si obstaral zprávu novější. Dle zmíněné zprávy jsou aktivisté a kritici vlády vystavováni svévolnému zatčení za výkon svých práv. Žalobkyně ani její rodiče nikdy neuvedli, že by byli aktivisté a v otázce lidských práv a kritiky kubánské vlády se výrazně neangažovali. Zpráva dále uvádí, že většina nezávislých organizací působících ve sféře lidských práv měla do země přístup zakázán. V dubnu 2018 ale navštívil Kubu Zvláštní zpravodaj OSN pro obchodování s lidmi a v červenci do země přijel nezávislý expert OSN na lidská práva a mezinárodní solidaritu. Soud nepochybně, že politický režim na Kubě je značně uzavřený a že stále pokračuje omezování práva na svobodu projevu, shromažďování a pohybu, účelem doplňkové ochrany nicméně není poskytnutí ochrany před každým porušením lidských práv, ale před nebezpečím vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nadto soud dodává, že kubánská vláda činí kroky zejména vůči veřejné kritice a opozici. Žalobkyně ani její rodiče ve své zemi původu problémy politického charakteru neměli. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017-58, na který žalobkyně odkazovala, se týkal žadatele, který byl v minulosti policií zadržen a jehož rodinní příslušníci byli disidenti, přitom se správní orgán těmito tvrzeními žadatele konkrétně nezabýval. Jednalo se tedy o skutkově odlišný případ, než je případ žalobkyně.

30. Žalobkyně dále namítala, že jí měla být udělena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť její rodiče byli poživateli doplňkové ochrany. Žalovaný ale v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutím ze dne 13. 11. 2018 nebyla rodičům žalobkyně doplňková ochrana prodloužena. Rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany matce žalobkyně, jakož i rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany otci žalobkyně nabylo právní moci dne 12. 12. 2018.
31. Podle § 53a odst. 5 zákona o azylu se doba stanovená v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany prodlužuje do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, pokud ministerstvo nerozhodlo v době platnosti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany. Ustanovení § 32 odst. 2 zákona o azylu má podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s určitými výjimkami, odkladný účinek.
32. Z výše citovaných ustanovení je zjevné, že v den vydání napadeného rozhodnutí, tj. 13. 11. 2018, byli rodiče žalobkyně stále poživateli doplňkové ochrany, neboť rozhodnutí o neprodloužení jejich doplňkové ochrany nabylo právní moci až dne 12. 12. 2018 a zároveň měly jimi podané správní žaloby odkladný účinek ze zákona. Nicméně, soudu je z jeho činnosti známo, že žaloba matky žalobkyně byla zamítnuta rozsudkem ze dne 6. 1. 2020, č. j. 1 Az 75/2018-20 a žaloba otce žalobkyně byla zamítnuta rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Az 76/2018-23, přičemž kasační stížnost nebyla ani v jednom případě podána.
33. Žalovaný měl proto nejprve vyčkat rozhodnutí soudu o žalobách rodičů žalobkyně a teprve poté se zabývat tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. Přesto soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť do práv žalobkyně nebylo v konečném důsledku zasaženo. Již v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy 13. 11. 2018, žalobkyně materiálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny nesplňovala, neboť jejím rodičům nebyla doplňková ochrana prodloužena oprávněně a v souladu se zákonem o azylu.

34. S ohledem na uvedené proto nebylo třeba, aby se soud zabýval tím, zda je podmínka „*v případě hodném zvláštního zřetele*“ stanovená pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu v souladu s evropským právem. Jestliže rodiče žalobkyně nesplňovaly podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany a v zemi původu jim nehrozila vážná újma, nesplňovala tak ani žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.
35. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že žalovaný zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností a v souladu se zákonem dopěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany dle 14a zákona o azylu. Přes pochybení správního orgánu v otázce doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, nebylo třeba napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, jak soud již výše uvedl.

IV.

Závěr a náklady řízení

36. Soud v daném případě neshledal žalobní námitky jako důvodné, a proto žalobu podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2020

JUDr. Miroslava Hrehorová, v.r.
samosoudkyně